

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/3/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116214310
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2116214310.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v právnej veci navrhovateľa: Ing. Z. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. D. XXXX/XB, R., proti manželke: G. E., rod. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. D. XXXX/XB, R., zastúpená JUDr. Ivanou Slaninovou, advokátkou, Kollárova 34, Trnava, o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej R., nar. XX.XX.XXXX, zastúpenej opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, Trnava, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 12. septembra 2016, č.k. 21P/58/2016-43, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o určení výživného na mal. R. p o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním rozviedol manželstvo účastníkov konania, na čas po rozvode schválil dohodu rodičov maloletej R. o výkone rodičovských práv a povinností k nej tak, že maloletá sa zveruje do striedavej osobnej starostlivosti rodičov tak, že matka je oprávnená a povinná zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletú od pondelka od 16.00 hod. každého nepárneho kalendárneho týždňa do nasledujúceho pondelka do 16.00 hod. každého párneho kalendárneho týždňa a otec je oprávnený a povinný zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletú od pondelka od 16.00 hod. každého párneho kalendárneho týždňa do nasledujúceho pondelka do 16.00 hod. každého nepárneho kalendárneho týždňa. Matka je povinná maloletú v stanovenom čase prevziať v mieste bydliska otca a otec je povinný maloletú v stanovenom čase prevziať v mieste bydliska matky. Matka je povinná maloletú v stanovenom čase odovzdať do osobnej starostlivosti otca a otec je povinný maloletú v stanovenom čase odovzdať do osobnej starostlivosti matky. Obaja rodičia sú oprávnení maloletú zastupovať a spravovať jej majetok v bežných veciach.

Styk s maloletou súd neupravil, maloletej určil trvalý pobyt na adrese matky s tým, že matka bude poberať daňový bonus na dieťa a prídavky na dieťa. Zároveň súd určil otcovi povinnosť s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku platiť na výživu maloletej R. sumu 200 eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred do rúk matky. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že navrhovateľ (ďalej otec maloletej) sa domáhal rozvodu manželstva a úpravy rodičovských práv a povinností k maloletej R., nar. XX.X.XXXX pochádzajúcej z manželstva. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní manželstvo účastníkov konania rozviedol, a o úprave rodičovských práv a povinností schválil rodičovskú dohodu v časti do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov. Zároveň určil otcovi povinnosť platiť na výživu maloletej R. sumu 200 eur mesačne. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky k rozvodu manželstva účastníkov. Ich vzťahy v manželstve sú tak hlboko a vážne rozvrátené, že manželstvo neplní žiadnu zo svojich funkcií. Účastníci konania posledných šesť mesiacov spolu vôbec normálne nekomunikujú, navrhovateľ prespáva v obývacej izbe a intímne spolu nežijú. Za hlavnú príčinu rozpadu manželstva súd stanovil vzájomné citové odcudzenie účastníkov a nezáujem oboch o

obnovenie manželského spolužitia. Súd vzhľadom k týmto skutočnostiam v súlade s ustanovením § 23 Zákona o rodine preto manželstvo účastníkov konania rozviedol. Účastníci konania ako rodičia maloletej R. zhodne navrhli súdu, aby schválil ich dohodu o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej R. tak, že maloletá sa zveruje do striedavej osobnej starostlivosti rodičov, a to tak, že si rodičia budú maloletú striedať v týždenných intervaloch. Ďalej sa dohodli na tom, že maloletá bude mať trvalý pobyt na adrese matky, obaja rodičia budú oprávnení ju zastupovať a spravovať jej majetok v bežných veciach. Keďže navrhnutá dohoda bola v záujme maloletej súd túto schválil. Predmetom konania tak zostalo naďalej rozhodovanie o výške výživného otca na maloletú R.. Tu súd vec právne posúdil podľa § 62, § 75 Zákona o rodine. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že matka maloletej a otec maloletej žijú t.č. ešte v spoločnej domácnosti v byte, ktorý majú v bezpodielovom spoluvlastníctve, rovnako ako pozemok v chatovej oblasti na C. a osobné motorové vozidlo zn. Ford Fiesta. Čistý priemerný mesačný príjem matky za obdobie od júla 2015 do júna 2016 je s daňovým bonusom 586 eur. Čistá priemerná mesačná mzda otca za uvedené obdobie je 361,85 eur. Otec je jediným spoločníkom spoločnosti C. s.r.o., R., a podľa rozhodnutia jediného spoločníka zo dňa 29.03.2016 sa vyčíslený zisk za rok 2015 vo výške 30.260 eur rozdelí a preúčtuje tak, že suma 30.260 eur bude vyplatená otcovi maloletej ako spoločníkovi, z toho 14% odvedie do zdravotnej poisťovne ako podiel z dividend a 86% sa prevedie na osobný účet ako čistý zisk za rok 2015 vo výške 26.023,93 eur. Obaja rodičia majú dve vyživovacie povinnosti a to k plnoletému Z., ktorý je študentom na vysokej škole a k maloletej R.. S plnoletým Z. sa otec dohodol, že na jeho výživu mu bude prispievať sumou 100 eur mesačne. Za odôvodnené náklady na maloletú R. súd považoval náklady v celkovej výške 376 eur mesačne a to 73 eur bývanie, 100 eur strava, 30 eur obedy, 16 eur softball, 30 eur oblečenie, 5 eur MHD, 15 eur mobil, 20 eur školské potreby, poplatky, exkurzie, 30 eur vreckové, 25 eur výdavky súvisiace so športom ako cestovné a ubytovanie, 15 eur drogeria, kozmetika, lieky, 17 eur dovolenky, tábor a darčeky. Keďže preukázané čisté mesačné príjmy rodičov nie sú v porovnateľnej výške, nakoľko otec má čistý priemerný mesačný zárobok vo výške štvornásobku čistého priemerného mesačného príjmu matky, súd mal za to, že je potrebné určiť mu výživné na maloletú počas trvania striedavej osobnej starostlivosti rodičov. Neurčenie výživného by malo relevanciu v prípadoch približne rovnakých pomerov na oboch stranách, teda približne rovnakých majetkových pomeroch matky a otca rovnakej dĺžky osobnej starostlivosti obidvoch rodičov v rámci striedavej osobnej starostlivosti. V danej veci súd dospel k záveru, že určenie výživného otca je dôvodné, vzhľadom k rozdielom medzi čistým priemerným mesačným príjmom otca (2.529 eur ako priemerná mesačná mzda, t.j. 361,85 eur + rozdelený zisk spoločníka vo výške 26.093 eur : 12 mesiacov, t.j. 2.168,60 eur mesačne) a matky (586 eur). Výživné otca súd stanovil vo výške 200 eur mesačne, ktoré súd považoval za primerané možnostiam a schopnostiam otca ako aj nákladom na maloletú a postačujúce na to, aby bola matka počas času, keď bude mať maloletú vo svojej osobnej starostlivosti schopná spolu s finančným podieľaním sa na výžive maloletej zo svojho príjmu a prídavkov na dieťa uhrádzať náklady na maloletú počas zabezpečovania starostlivosti o ňu, nakoľko maloletá má právo podieľať sa na životnej úrovni otca aj v čase, keď sa bude nachádzať v osobnej starostlivosti matky. Za odôvodnené náklady na maloletú súd považoval náklady uvedené v celkovej výške 376 eur, ak sa od tejto sumy odráta prídavok na dieťa 23,52 eur, na zvyšnej sume by sa mali obaja rodičia podieľať v polovici, t.j. 176 eur každý. Nakoľko však príjem matky predstavuje cca 1/4 príjmu otca, je potrebné, aby približne v polovici na ňu pripadajúcich nákladov sa na týchto podieľa otec aj počas doby, kedy bude maloletá v starostlivosti matky. Matka však v konečnom dôsledku žiadala, aby otec prispieval na výživu maloletej nižšou sumou len 24 eur, nežiadala aby sa otec podieľal 1/2 zo sumy pripadajúcej na ňu, preto súd návrhu matky vyhovel a otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletej sumou 200 eur mesačne. Takto budú náklady na maloletú pokryté tak, že budú hradené z prídavku na dieťa v sume 23,52 eur, z výživného otca 200 eur a z výživného matky v sume 176 eur.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia výživného na maloletú R. v zákonom určenej lehote podal odvolanie otec maloletej. Uviedol, že navrhoval prispievať na výživu maloletej sumou 100 eur, keďže staršiemu synovi, ktorý je plnoletý a vysokoškolák, prispieval rovnakou sumou a tento s tým nemá problém. Sumu 200 eur len na výživné maloletej R. považuje za neprimerane vysokú, keďže polovicu času zabezpečuje starostlivosť o maloletú on a dopraje jej všetko potrebné. Prispievaním vyššou sumou by dochádzalo k zvyšovaniu životnej úrovne matky maloletej, na ktorú inak bola v minulosti zvyknutá, nie však k zvyšovaniu životnej úrovne dcéry. Prvoinštančný súd uznal 376 eur mesačne ako odôvodnené výdavky na maloletú. Má za to, že súd nebral do úvahy skutočnosť, že pri striedavej starostlivosti sa aj mesačné výdavky budú deliť a nebude ich znášať iba matka na vyrovnanie životnej úrovne v ostatnom období, kedy bude maloletá v starostlivosti matky, považuje sumu 100 eur mesačne za primeranú. Ďalším dôvodom je skutočnosť, že jeho príjem v období, z ktorého súd vychádzal

bol mimoriadne zvýšený, bežne býva výrazne nižší, čo je zrejmé tiež z daňového priznania za rok 2014, ktoré doložil do konania. Nedá sa nijako zaručiť, že tak výhodné zákazky ako sa mu podarilo získať v roku 2015 získa aj v ďalších rokoch. Už teraz je zrejmé, že za rok 2016 takýto príjem nedosiahne ani zďaleka. Pochopil by, ak by súd určil výživné v sume 200 eur pri odôvodnených výdavkoch 376 eur, ak by maloletá bola zverená do výlučnej starostlivosti matky. Výpočet, ktorý súd uviedol na strane 9 rozsudku opomenul fakt, že pri striedavej osobnej starostlivosti budú hradíť dcérine potreby obaja rodičia, čiže na jej výdavkoch sa budú podieľať obaja rovnako a jej rovnako riešiť bývanie a stravovanie. Čiže tým, že jej on navyše ešte uhradí sumu 200 eur, jeho vyživovacia povinnosť nekončí, ako sa to snaží súd naznačiť v uvedenom výpočte. Naopak, v priebehu dvoch týždňov, čo bude dcéra v jeho starostlivosti, sa bude podieľať na všetkých výdavkoch s dcérou spojených. Je tiež potrebné preskúmať výšku výživného na maloletú R. z hľadiska, že poskytuje aj výživné plnoletému synovi Z., na ktorého výživu bude prispievať mesačne 150 eur, na základe dohody a matka bude synovi poskytovať len bývanie resp. stravu. Nakoľko je cez týždeň na internáte, v domácnosti matky bude prakticky len cez víkendy. Súd tak nesprávne posúdil najmä jeho finančné možnosti a tiež finančnú situáciu matky. Je presvedčený, že výživné vo výške 100 eur mesačne, ktorým má ako otec prispievať popri striedavej starostlivosti o maloletú dostatočne vysoké na to, aby pokrylo aj väčšiu časť nákladov maloletej v období, v ktorom má byť v starostlivosti matky. Matka by mala hradíť polovicu potrieb maloletej pri striedavej osobnej starostlivosti t.j. 188 eur, keď jej on prispeje sumou 200 eur, tak matka sa na výžive dcéry nebude podieľať a ešte jej zostane aj navyše. Matka maloletej zostala po rozvode bývať v ich spoločnom byte, on bude nútený riešiť svoju bytovú otázku, tiež aj s ohľadom na potreby dcéry aby v byte mala samostatnú izbu. Bude si tak musieť vziať úver a zadĺžiť sa. Navrhol preto, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a určil otcovi výživné vo výške 100 eur mesačne, alternatívne zmenil tak, že určí bežné výživné 100 eur mesačne a sumu presahujúcu toto bežné výživné, maximálne však do výšky 50 eur mesačne ho zaviazhe poukazovať na sporiaci účet pre maloletú.

3. Matka maloletej v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca uviedla, že príjem otca v období rozhodnom pre určenie výšky výživného predstavuje s vyplateným ziskom spoločnosti C. s.r.o. priemerný mesačný príjem vo výške 2.168 eur, suma súdom určeného výživného vo výške 200 eur pritom predstavuje 9,2% príjmu otca. Štandardne pri určovaní vyživovacej povinnosti vychádza súd z príjmu povinného rodiča v rozsahu 20-30%. Pokiaľ teda súd určil otcovi výživné vo výške 9,2% z jeho čistého priemerného mesačného príjmu, je zrejmé, že v plnom rozsahu zohľadnil samotnú striedavú starostlivosť ako aj existenciu druhej vyživovacej povinnosti. Dieťa zverené do striedavej osobnej starostlivosti oboch svojich rodičov má právo podieľať sa na životnej úrovni bohatšieho rodiča aj v čase, kedy sa nachádza v starostlivosti druhého rodiča. Matka má z riadneho pracovného pomeru priemerný mesačný príjem 586 eur. Má za to, že súd správne zhodnotil finančné možnosti otca. Obchodná spoločnosť C. s.r.o. je životaschopná spoločnosť podnikajúca vo výnosnom predmete podnikania zameraným na stavebné práce. V roku 2010 mala zisk 44.502 eur, v roku 2011 mala zisk 32.727 eur, v roku 2012 20.321 eur, za rok 2013 vykázala stratu 80 eur, za rok 2015 mala zisk 30.259 eur. Otec maloletej je pritom jediným spoločníkom, konateľom a zamestnancom tejto obchodnej spoločnosti a príjem spoločnosti sa rovná jeho príjmu. Otec maloletej nie je schopný akceptovať fakt, že matka sa na výžive svojich detí nemôže finančne podieľať v rovnakej miere ako on, keď jej zárobok predstavuje zhruba 1/4 jeho príjmu. Navyše ani tvrdenie otca, že matka maloletej ostane bývať po rozvode manželstva v spoločnom byte, zatiaľ čo on si musí bývanie zabezpečiť, nie je tak úplne pravdivé. Z predbežných rokovaní o vyporiadaní BSM manželov totiž vyplýva, že otec bude súhlasiť s tým, aby si ponechala spoločný byt iba v prípade, ak ho vyplatí sumou 20.000 až 30.000 eur, v opačnom prípade bude trvať na inom riešení, keďže nemá záujem byť spoluvlastníkom bytu, ktorý by neužíval. Matka však uvedenú sumu nemá, takže vec bude musieť riešiť takisto pôžičkou, predajom bytu alebo súdnou cestou. Súd správne vyhodnotil finančné možnosti otca aj majetkové pomery matky. Navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. Kolízny opatrovník v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporučil odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

5. Otec maloletej v písomnom vyjadrení k vyjadreniu matky k odvolaniu uviedol, že počas trvania manželstva zo svojho príjmu uhrádzal všetky poplatky spojené s užívaním bytu. Po rozvode manželstva začal na spoločnom byte uhrádzať len polovicu energií a tiež naďalej kupuje stravu, drogériu do domácnosti. Považuje za potrebné poznamenať, že matka maloletej ani zďaleka nie je v takej finančnej tiesni ako sa snaží naznačiť. Vo svojom vyjadrení okrem financií od rodiny, ktoré jej boli darované v roku 2011 približne 15.000 eur a ktoré podľa jeho vedomostí zatiaľ neminula, má tiež úspory na sporiacom

účte v U., a.s., kde si sporí už niekoľko rokov a usporené financie tam posiela pravidelne každý mesiac. Tvrdenia o tom, že jej pomaly nevychádza ani na stravu považuje za absurdné a čisto účelové. Po rozvode manželstva si zobral 90.000 úver s mesačnou splátkou vo výške približne 560 eur, keďže kúpil 3-izbový byt, menší nechcel, aby dcéra mala vytvorený dostatočný priestor. Byt zariaďuje, čo takisto predstavuje ďalšie finančné náklady. Trvá na tom, že suma 200 eur, ktorou ho súd zaviazal platiť ako výživné je neprimerane vysoká a nebude slúžiť svojmu účelu.

6. Matka k vyjadreniu otca uviedla, že otec maloletej vo svojom podaní ani jedno zo svojich tvrdení nepreukázal žiadnym dôkazom. Je zrejmé, že odmieta akceptovať fakt, že jeho dcéra má právo podieľať sa na jeho životnej úrovni. Otec maloletej vo svojom vyjadrení uviedol, že je pánom svojho času, na rozdiel od matky si sám určuje ako veľmi sa bude snažiť zarábať, koľko času bude práci venovať. Sám sa rozhodol dorobiť si popri zamestnaní vysokú školu, čo ho určite muselo stáť nielen peniaze ale aj množstvo času. Keďže bol otec pracovne vyťažovaný, ostávalo zabezpečenie chodu domácnosti primárne na matke. Ťažko povedať, akoby táto domácnosť dopadla, keby sa matka taktiež rozhodla nevenovať rodine a domácnosti ale chodila by po vinných cestách, po výletoch, prípadne sa venovala zakladaniu rôznych obchodných spoločností a budovaniu vlastnej kariéry. Životná úroveň otca je v porovnaní so životnou úrovňou matky neporovnateľne vyššia a súdom prvej inštancie určená vyživovacia povinnosť predstavuje iba 9,2% z mesačného príjmu otca. Otec zamĺchal pred súdom skutočnosť, že od vydania rozsudku súdu prvej inštancie sa zamestnal a že sa stal spoločníkom a konateľom aj ďalšej obchodnej spoločnosti.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359, § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 CMP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 65 a § 66 CMP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti určenia výživného vecne správny.

8. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 21P/58/2016 je rozvod manželstva účastníkov a úprava výkonu ich rodičovských práv a povinností k maloletej R., nar. XX.XX.XXXX.

9. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým na čas po rozvode manželstva a po zverení maloletej R. do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, bolo určené otcovi prispievať na výživné maloletej R. sumou 200 eur mesačne, počnúc právoplatnosťou rozsudku o rozvode manželstva.

10. Odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pričom má za to, že súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie určenia výživného, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým zisteniam pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie určenia výživného, pričom sa vysporiadal so všetkými podstatnými argumentami účastníkov konania a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť.

11. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov (§ 62 Zákona o rodine). Konkrétna výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane výživou oprávneného, jednak na strane povinného. Na strane oprávneného dieťaťa je potrebné skúmať jeho skutočné odôvodnené potreby s ohľadom na zákonnú mieru povinnosti rodiča, ktorá je daná tým, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Oprávnené potreby nezahŕňajú iba stravovanie, ale sú dané širšie, jednak potrebami bytovými, odevnými, zdravotnými, kultúrnymi, a závisia predovšetkým od veku, zdravotného stavu, schopnosti živiť sa sám, schopnosti starať sa o seba a pod.. Na strane oprávneného sa tiež skúmajú jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery, existencia a počet iných osôb povinných poskytovať výživu a ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery, počet nimi

vyživovaných osôb, a výška takéhoto výživného. Na strane povinného rodiča je nevyhnutné prihladiť na okruh osôb, ktoré sú povinné poskytovať výživné dieťaťu a výšku a spôsob už poskytovaných plnení, kde je potrebné zohľadniť tiež starostlivosť o dieťa a jeho domácnosť. Na strane povinného sa prihlada najmä na jeho schopnosti, teda faktické príjmy ale i na jeho možnosti, teda na to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, zručnosti, pracovné skúsenosti i situáciu na trhu práce. Okrem toho je potrebné vždy vyhodnotiť i majetkové pomery oboch povinných rodičov. Táto kategória zahŕňa jednak majetok rodičov a jednak ich životný štandard, ktorým sa navonok prezentujú. Okrem uvedeného na strane povinného rodiča je vždy potrebné prihladiť k počte, druhu, výške a dôvodnosti iných vyživovacích povinností.

12. Odvolací súd k dôvodom uvedeným v rozsudku súdu prvej inštancie dodáva, že dospel takisto k záveru, že súd prvej inštancie správne ustálil výšku príjmov oboch rodičov maloletej. Pri určení výšky príjmu sa vychádza z príjmu, ktorý rodičia dosiahli za obdobie predchádzajúce rozhodnutiu o výživnom, u podnikateľov z posledného podaného daňového priznania. Otcov príjem tak predstavoval sumu 2.500 eur a príjem matky sumu 586 eur. Maloletej odôvodnené výdavky boli vyčíslené sumou 376 eur mesačne, ktorú sumu rodičia žiadnym relevantným spôsobom nespochybňovali. Keďže je maloletá v striedavej osobnej starostlivosti, tak osobnú starostlivosť (varenie, pranie, návšteva lekára, odvoz do a zo školy, krúžky, príprava na vyučovanie) jej rodičia poskytujú v rovnakom rozsahu, keďže sa v osobnej starostlivosti striedajú v týždňových intervaloch. Na nákladoch spojených s odôvodnenými potrebami dieťaťa by sa však mal otec podieľať vyššou sumou a to s prihliadnutím k výške príjmov rodičov, kde príjem otca je niekoľkonásobne vyšší ako príjem matky. Zo sumy odôvodnených potrieb maloletej, keď sa na ich úhradu použijú rodinné prídavky v sume 23 eur, výživné od otca 200 eur, zostane ešte na matku suma vo výške 150 eur. Odvolací súd vzhľadom aj k týmto skutočnostiam taktiež nepovažoval výživné v sume 200 eur určené otcovi za neprimerané.

13. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodol, nakoľko v zmysle § 57 CMP o povinnosti nahradiť trovy konania, ak nejde o trovy konania štátu rozhoduje súd len na návrh a v danej veci žiaden z účastníkov konania takýto návrh nepodal.

15. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).